

OČAROVANÁ

LAURA THALASSA
OČAROVANÁ-KNIHA PRVNÍ

Očarovaná

LAURA THALASSA

Očarovaná

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Laura Thalassa, 2023
Cover and internal design © 2023 by Sourcebooks
Cover design by Story Wrappers by K.D. Ritchie
Cover images by YAYImages/depositphotos, THPStock/depositphotos
Translation © Ondřej Pauser, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
All rights reserved

Očarovaná

Z anglického originálu *Bewitched*,
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Bloom Books,
přeložil Ondřej Pauser
Redigoval Jiří Kettner
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2026
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1378-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz
info@slovart.cz

*Pro Astrid, která vaří lektvary, tančí s kostlivci a vyje na měsíc.
Máš magii v krvi, zlato.*

TERITORIUM MARINSKÉ SMEČKY

dům
nejvyšší kněžky

*Hřbitov
posledního pomazání*

les
Everwood

*Lunární
observatoř*

Ježibabí knihovna

*Louka
mrtvé dívky*

*Posluchárna
Všech svatých*

Morganina posluchárna

Kotlíková posluchárna

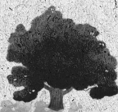

*zimní zahrada
U Sedmi mečů*

*kavárna a pivovar
U Čarodějníc*

Hlavní vchod

*kolej
Ravenmeade*

HENBANESKÝ COVEN

Zákon tří

S magií, již v dlani třímáš,
jednej moudře, v pravdě jen.
Dobro seješ – dobro sklízíš,
třikrát se ti vrátí čin ten.

Jestli však zlá tě vůle vede
a žal jde v každé stopě tvé,
trojnásobná se síla zvedne,
trojnásobná kletba tě dostihne.

PROLOG

Memnon

JSEM LAPENÝ V PASTI.

Je to už velice, převelice dlouho. Moje tělo i mysl svazují kouzla, dusivá i uklidňující zároveň.

Nemohu jim uniknout, ať se snažím sebevíc.

A jak moc jsem se snažil...

Takhle by to být nemělo. Vím to. Pamatuju si to.

Někdo mi to udělal.

Někdo... ale kdo?

Odpověď mi uniká.

Moje myšlenky jsou... roztříštěné. Rozbité a rozptýlené právě kvůli magii, která mě obklopuje.

Před tímhle náznakem existence jsem měl život.

Někdy zahlédnu jeho střípky. Vzpomínka na slunce, těžká váha meče v ruce, pocit těla ženy – *mé* ženy – pode mnou.

Sice si nedokážu pořádně vybavit, jak vypadám já sám, přesto však jako bych přímo před sebou viděl oblinu jejích ramen, křivku jejího úsměvu a rozpustilost, která září z jejích chytrých modrých očí.

Její obraz... zařezává se hlouběji než ostří nože.

Potřebuju ji.

Moji královnu. Moji ženu.

Roxilana.

Musím se odsud dostat. Musím ji najít.

Pokud...

Co když... co když je doopravdy pryč?

Už navždy pro mě ztracená?

Grúza zastíní mou touhu a částečně rozptýlí mlhu v mé mysli. Uvolním tolik magie, kolik dokážu, a nasměřuju ji skrze několik slabých míst, co jsem našel ve svazujících kouzlech.

Roxilana nemůže být mrtvá. Dokud existuju já, musí i ona. Dal jsem si záležet, aby tomu tak bylo.

Uklidním se.

Nakonec mě najde.

Jednoho dne.

Jednoho dne.

A tak ji k sobě volám, stejně jako vždycky.

A čekám.

KAPITOLA 1

Selene

DNES KONEČNĚ NASTÁVÁ ten den, kdy mě přijme henbane-ský coven.

Se zatajeným dechem vzhlížím k rozlehlým gotickým budovám tvořícím kampus. Areál leží v kopcích na pobřeží severně od San Franciska, ze všech stran obklopený hustým stálezeleným lesem zvaným Everwood.

Není tu žádná cedule, která by oznamovala, že stojím na půdě vlastněné čarodějkami, ale tohle místo ani žádnou nepotřebuje. Pokud se člověk zdrží dostatečně dlouho, dřív nebo později nepochybně spatří něco neobyčejného a zvláštního – jako například kruh mladých žen sedících na trávniku přede mnou.

Jejich vlasy a oblečení se volně vznášejí, jako by na ně nepůsobila gravitace, a vzduch okolo zahušťují oblaka magie. Barva magie každé z nich se liší – od jasně zelené přes žvýkačkově růžovou až po tyrkysovou a další – a přímo před mýma očima se všechny mísí a vytváří kolem nich vířící duhu.

Vzedme se ve mně vlna bolestné touhy a musím potlačit panický, zoufalý pocit, který se vzápětí dostaví.

Shlédnu do otevřeného zápisníku ve své ruce.

Úterý 29. srpna

10:00 schůzka s přijímacím výborem covenu
v Morganině posluchárně.

*Výraz o dvacet minut dřív. Máš ve zvyku
chodit pozdě.

Zamračím se na poznámku a zkontroluju čas na telefonu:
9:57.

Kruci.

Přidám do kroku a chvatně zamířím k omšelým kamenným
budovám, zatímco očima ještě jednou zalétnu k zápisníku.
Pod vlastnoručně naškrábanými instrukcemi se skví kresbič-
ka znaku s květinami vyrůstajícími z kotlíku nad dvěma zkří-
ženými košťaty. Vedle obrázku jsem přilepila polaroidovou
fotografii jedné ze staveb přede mnou a pod ni jsem připsala
název *Morganina posluchárna*. A pod snímek jsem si červeně
poznamenala:

*Schůzka se bude konat v přijímacím salonku –
druhé dveře vpravo.*

Vystoupám po kamenných schodech Morganiny poslu-
chárny a téměř se zalykám kypícími emocemi. Za poslední
století a půl byla každá čarodějka, která za něco stála, aktivní
členkou akreditovaného covenu.

A já jsem odhodlaná se dnes na ten seznam dostat taky.

*Nepovedlo se to loni ani na začátku tohoto roku, když ses hlá-
sila znovu. Možná tě prostě nechťejí.*

Zhluboka se nadechnu a tu zákeřnou myšlenku odeženu.
Tentokrát je to jiné. Jsem na oficiální čekací listině a tenhle
pohovor je domluvený od minulého týdne. Musí brát moji
příhlášku vážně – a to je všechno, co potřebuju: malou šanci.

Otevru jedno křídlo masivních dveří budovy a vejdu do-
vnitř.

První věc, kterou v hale uvidím, je velkolepá socha Trojité bohyně. Její tři podoby stojí zády k sobě – panna s květinami vpletenými do rozpuštěných vlasů; matka, jejíž dlaně spočívají na jejím těhotném břiše; a stařena s korunou z kostí, sešchlé ruce opřené o hůl.

Stěny lemují portréty bývalých členek covenu, mnohé z nich mají divoce rozčuchané vlasy a ještě divočejší výraz v očích. Mezi nimi visí vystavené hůlky a košťata a zarámované úryvky ze slavných grimoárů.

Na okamžik se zastavím a nasávám atmosféru. Vnímám jemné hučení magie ve vzduchu a vůbec pocit domova, kterým to tu na mě dýchá.

Já se sem dostanu.

S čerstvým odhodláním vykročím chodbou. Když dojdu ke druhým dveřím vpravo, zaklepu a čekám.

Vzápětí otevře čarodějka s jemnými rysy a laskavým úsměvem. „Selene Bowersová?“ zeptá se.

Přikývnu.

„Pojď dál.“

Následuju ji do přijímacího salonku. Většinu prostoru zabírá veliký stůl ve tvaru půlměsíce, podél jehož vyklenuté strany trpělivě sedí půl tuctu čarodějek. Naproti nim stojí jediná židle.

Žena mi k ní pokyne. Navzdory všem povzbuzujícím myšlenkám se mi prudce rozbuší srdce.

Posadím se a složím ruce do klína, abych zabránila jejich chvění, zatímco čarodějka, která mě uvedla, zamíří ke svému místu na opačné straně stolu.

Přímo naproti mně sedí čarodějka s černými vlasy, tenkými, dolů staženými rty a bystrými očima. Myslím, že jsem s ní už kdysi mluvila – na jejich rysech je něco matně povědomého –, ale její totožnost mi uniká...

Vzhledne od svých poznámek a primhouří na mě oči. Vzápětí se zamračí ještě víc. „Zase ty?“

Přísahám, že po té otázce se celá atmosféra v místnosti změní a přívětivost nahradí napětí.

S námahou polknu. „Ano, já,“ řeknu chraplavě a odkašlu si. Začínám se bát, že tenhle pohovor je předurčený ke krachu dřív, než vůbec začal.

Čarodějka, která promluvila, znovu obrátí pozornost k papírům před sebou. Olízne si prst a začne jimi listovat. „Domnívala jsem se, že k pohovoru se má dostavit jiná uchazečka,“ poznamená.

Co se na tohle dá říct? Promiňte, že nejsem někdo jiný?

Obávám se, že ji nedokážu uspokojit, pokud se neproměním v jinou osobu.

Ale pak další čarodějka, se skobovitým nosem a šedými vlasy tuhými jako dráty, jemně proneše: „Selene Bowersová, rády tě poznáváme. Co kdybys nám pověděla něco víc o sobě a o tom, proč by ses chtěla připojit k henbaneskému covenu?“

Tohle je ono. Moje šance.

Zhluboka se nadechnu a spustím.

Následujících třicet minut odpovídám na různé dotazy o svých schopnostech, původu a magických zájmech. Většina z předsedajících čarodějek povzbudivě přikyvuje. Jedinou výraznou výjimkou je ta jestřábooká žena, která se na mě dívá, jako bych byla kouzlo, které se ošklivě zvtřlo. Dělán, co můžu, abych odpovídala na otázky, které dostávám, aniž bych se jí nechala zastrašit a zmlkla.

„Být součástí covenu je mým snem, kam až sahají moje vzpomínky.“

„A kam až sahají tvé vzpomínky?“ zeptá se ostře čarodějka přede mnou.

Stisknu ruce k sobě a z prostoru mezi nimi vyklouzne pramínek bledě oranžové magie. V předchozích odpovědích jsem kolem toho tématu opatrně našlapovala, nejistá, jak se s ním vypořádat.

„To... je různé,“ řeknu. „Ale moje paměť nijak neovlivňuje mé odhodlání ani mé schopnosti,“ dodám.

„Ale bude,“ namítne čarodějka. „Jednou na to dojde. Používání magie tě stojí vzpomínky, je to tak?“

A je to tady, přichází čas vyložit karty na stůl.

Zatnu čelisti. „Ano, ale –“

Chvilí hledá ve štosu papírů, pak jeden vytáhne a položí ho navrch. „Zdravotní záznamy, které jsi nám poskytla, naznačují – cituji: ‚Předpokládá se, že ztráta paměti pacientky je magicky podmíněný stav bez známého ekvivalentu a bez možnosti léčby. Podle všeho jde o progresivní onemocnění. Prognóza: terminální.‘“

Ticho, které po jejích slovech následuje, je nějakým způsobem velmi, velmi hlasité. Slyším vlastní dech vycházející z mých plic. Z dlaní mi znovu unikne magie, stoupá vzhůru jako obláček naoranžovělého kouře.

„Takže,“ pokračuje, „každý kousek moci, kterou použiješ, ukusuje z tvé mysli, mám pravdu?“

Po krátkém zaváhání pomalu přikývnu.

„A s každým použitím magie se tvůj mozek víc a víc ničí.“

„Neničí se,“ zaprotestuju, rozčilená tím výrazem. Přicházím o vzpomínky, ne o funkčnost.

Výraz ve tváři čarodějky se zjemní a přejde v lítost. Tu nesnáším ze všeho nejvíc. Nesnáším ji tak moc, až se mi sevře hrudník a nedokážu se pořádně nadechnout.

„Zde v covenu Henbane,“ řekne, „nejenže přijímáme všechny možné druhy postižení – takových čarodějek si obzvlášť vážíme...“

To je pravda. Existuje důvod, proč některé z nejmocnějších čarodějek osleply, a první zaznamenaná čarodějka v Evropě, která létala na koštěti – Hildegard von Goethe – to dělala právě kvůli své omezené pohyblivosti.

„... ale také tady,“ pokračuje, „od tebe budeme přísně vyžadovat intenzivní praktikování magie. Pokud je však používání

magie přímo spojené s tvou ztrátou paměti, pak pobyt tady bezpochyby urychlí zhoršování tvého... stavu. Jak bychom to po tobě mohly s čistým svědomím žádat?“

Polknu. To je férová otázka. Vyvolává ve mně paniku a zoufalství, ale je férová.

Shlédnu na své ruce. O tomhle jsem přemýšlela už mnohokrát. Vzdám se magie jen proto, že mě její používání jednoho dne zabije?

Vzhlednu k ženě naproti. „Žiju s postupnou ztrátou paměti už tři poslední roky,“ přiznám. „Od chvíle, kdy se mé schopnosti probudily. A ano, kouzlení mi požírá vzpomínky a může to můj život velmi zkomplikovat. Ale bez magie žít nemůžu. To přece chápete,“ řeknu a pohledem přejedu po půlkruhu čarodějek sedících naproti mně. „Ztráta paměti však není to, co mě definuje, ve mně i v mé magii je toho mnohem víc.“ Jako třeba fakt, že jsem zatraceně organizovaná. Jsem tak nechutně dokonale organizovaná, že by jí z toho spadla brada. „Chtěla bych dostat šanci ukázat henbaneskému covenu i tuhle svou stránku. Mám co nabídnout.“

Když domluvím, oblak mé magie mě zahaluje jako mlžný opar v barvě zapadajícího slunce. Ukazuju všechny své emoce tak otevřeně, až je mi z toho nepříjemně a cítím se nebezpečně odhalená.

Hlavní čarodějka si mě několik vteřin mlčky prohlíží.

Nakonec poklepe na stůl a vstane. „Děkujeme za tvůj čas,“ řekne. Všechno na jejím výrazu i postoji působí vážně a tak nějak definitivně.

Do prdele.

Dnešek měl být můj den. Tak dlouho jsem k tomuhle okamžiku směřovala. Neexistuje žádný záložní plán – jen se znovu přihlásit za další čtyři měsíce.

Chci vstát, ale jako by mi zadek přirostl k židli.

„Selene?“ osloví mě hlavní čarodějka. „Děkujeme za tvůj čas.“ Už jen způsob, jakým to řekne, je dostatečnou náповědou.

Chce, abych odešla. Venku na chodbě už možná čeká další uchazečka.

Hrdlo se mi stáhne emocemi a pěsti zatínám tak pevně, až to bolí.

„Podávám protest proti vašemu zamítnutí,“ vyhrknu a vzhlednu k hlavní čarodějce.

Na okamžik se zarazí, pak se nevěřicně zasměje. „Takže teď je z tebe jasnovidka? Nahlédla jsi do budoucnosti a uviděla výsledek pohovoru?“

Ani nemusím – její kousavá odpověď mi jako potvrzení stačí.

Než si tu skutečnost sama připustím, narovnáám páteř. „Podávám protest,“ zopakuju.

Zavrtí hlavou. „Takhle to nefunguje.“

Teď už se zvednu, dlaněmi se opřu o stůl. „Možná nemám nejlepší paměť, ale jsem vytrvalá a můžu vám slíbit jednu věc: budu se sem hlásit dál a dál a budu se vracet, dokud své rozhodnutí nepřehodnotíte.“

Tohle je moje toxická vlastnost – nevzdávat se.

„Jestli vám mohu vstoupit do řech,“ ozve se jedna z dalších žen – ta čarodějka s drátovitými vlasy, „možná si mě nepamatuješ, ale mé jméno je Constance Sternfallowová.“

Krátce se na mě usměje. „Myslím, že jsi fantastická kandidátka,“ řekne, „ale tvoje přihláška je v několika zásadních bodech nedostatečná. Potřebuješ absolvovat nějakou lepší magicou výpravu než tu, o níž jsi nám předložila zprávu, a také bys měla získat familiára. Víím, že je ve stanovách uvedeno, že je to volitelné, ale ve skutečnosti ho ve většině případů vyžadujeme.“

Constance pohlédne na ostatní ženy sedící u stolu. Jedna z nich lehce přikývne.

Když obrátí pozornost zpátky ke mně, řekne: „Pokud dokážeš splnit tyto dvě podmínky –“

„Constance,“ ozve se varovně hlavní čarodějka.

„– pak, Selene Bowersová,“ pokračuje Constance a ignoruje ji, „tě přijmeme do covenu Henbane.“

KAPITOLA 2

KAŽDÁ MAGIE NĚCO stojí.

Mágům bere svědomí. Měňavcům užívá jejich fyzickou podobu. Mě pozvolna připravuje o vzpomínky.

Jsem mezi čarodějkami tak trochu zvláštností. Drtivá většina z nich platí za svou magii jednotlivými ingrediencemi kouzel. A pokud to nestačí, zbytek se doplňuje z jejich neustále se obnovující životní síly. Má vlastní moc se sice řídí stejnými pravidly, zároveň si však pokaždé navíc vyžádá i několik vzpomínek.

Nebylo to tak vždy. Měla jsem normální dětství – tedy tak normální, jaké člověk může mít, když je jeho matka nadaná čarodějka a otec mocný mág –, ale jakmile jsem dospěla a moje magie se probudila, je to zkrátka takhle.

Vyjdu z Morganiny posluchárny a vzhlednu vzhůru k zatažené obloze, žaludek se mi svírá vzrušením a v útrobách mi těžkne pevný uzel úzkosti.

Vytáhnu zápisník a nalistuju první prázdnou stránku. Co nejrychleji si načmárám několik nejdůležitějších poznámek k pohovoru:

29. srpna

Proběhl pohovor. Čarodějka jménem Constance Sternfallowová mi sdělila, že mě přijme, pokud splním následující dvě podmínky:

- 1) absolvuji nějakou zatraceně těžkou magickou výpravu;
- 2) získám familiára.

Musím se držet, abych se nepozvracela, když zírám na ty dva požadavky, které se mi zdají nesplnitelné. Hodnocení magických výprav je strašně subjektivní – budu vydaná na milost a nemilost komukoli, kdo můj referát o prožité zkušenosti bude číst.

A najít familiára, magický zvířecí protějšek čarodějky, je mnohem těžší, než se na první pohled zdá.

Zhluboka se nadechnu.

Bude to v pořádku. *Vždycky* to nakonec dobře dopadne. Jsem chytrá, kreativní a zatraceně mazaná. Vytřískám z toho naprosté maximum.

Zastrčím zápisník zpátky do tašky a pohlédnu na další temnou gotickou budovu nalevo ode mě. Je to kolej covenu určená pro studující čarodějky a právě tady teď bydlí moje nejlepší kamarádka.

Zkrátím si cestu přes trávník. Minu dvě obří *lamassu* – sfingám podobné kamenné sochy s ženskou hlavou a tělem lva – umístěné po stranách stříškou krytého vchodu; tyto hybridní bytosti střeží práh budovy.

Jsem pár kroků ode dveří, když se otevrou a vyhrne se z nich skupina čarodějek, zaujatých hovorem. Pospíším si, a než se dveře stihnou zavřít, zachytím jedno z křídel a proklouznu dovnitř.

Kolej dnes voní po mátě a čerstvém chlebu. Vidím chuchvalce červenooranžové magie vznášející se z čarodějnické

kuchyně nalevo ode mě, kde některá z členek sesterstva právě peče něco doslova magického.

Magie každé nadpřirozené bytosti nese svůj vlastní charakteristický znak – barvu, vůni, texturu. Liší se to podle druhu oné bytosti. Pro čarodějky a mágy platí, že mají barevnou magii – údajně neexistují dva naprosto stejné odstíny. A pouze čarodějky a mágové – a pár dalších vybraných nadpřirozených stvoření – supernaturálů – dokážou tyto magické rozdíly vidět.

Mám sto chutí vydat se slídit po budově, přitahuje mě magií prochnutá útulná atmosféra toho místa. Už je to dlouho, co jsem žila mezi jinými čarodějkami, a chybí mi pocit, jak jejich moc rezonuje s tou mou.

Místo slídění zamířím přes vstupní halu ke schodišti a vyjdu po něm nahoru. Sybil bydlí v jednom z mnoha pokojů ve druhém patře. Když dojdu ke dveřím, zavolám jen „Sybil, to jsem já!“, a bez vyzvání vejdu dovnitř.

Ze všeho nejdřív uvidím rostliny. Její pokoj vypadá jako prales, polička za poličkou napěchované k prasknutí květináči s jakýmkoli druhem, kterým je Sybil právě posedlá. Po stěnách se vinou popínavky, obtáčejí se kolem zarámovaných fotografií a lamp. Jejich šlahouny nepochybně představují značné požární riziko, ale pak si všimnu slabého nafialovělého záblesku magie u stropu – Sybil už pokoj proti ohni nejspíš zabezpečila.

Moje kamarádka sedí u psacího stolu, na rameni jí hřaduje její familiár, sýček Merlin. Sybil se otočí, když mě zaslechne, což způsobí, že se sova pobouřeně načepýří.

„Selene!“ vyhrkne Sybil. „Páni, to už máš pohovor za sebou? Jak to šlo?“

Položím tašku a zavrtím hlavou. „Nevím.“

Sybilin výraz trochu povadne. „To znamená ‚nevím, protože si to nepamatuju‘, nebo ‚nevím, protože netuším, jaký z toho mám mít pocit‘?“

„To druhé,“ řeknu.

Vyhlédnu z jejího okna, odkud je jasně vidět část Morga-
niny posluchárny.

Coven je zvláštní věc – je to trochu jako univerzita pro čarodějky, ale zároveň nabízí přidružená zaměstnání a navazující kurzy pro čarodějky, které už studium absolvovaly. Je tady také možnost ubytování pro ty, které dávají přednost společnosti dalších čarodějek, a dokonce i hřbitov pro čarodějky, které chtějí v covenu zůstat i po smrti.

Pravda je taková, že stát se součástí místa, jako je Henbane, znamená vstoupit do sesterstva, které vás podporuje a provází po celý život. Kdo by to nechtěl? Přátelství, sounáležitost, vzdělání a život, který se točí kolem magie. Toužila jsem po tom tak dlouho, jak si jen pamatuju.

„Dostaneš se sem,“ řekne Sybil a přitáhne tím mou pozornost zpátky k sobě.

Smutně se na ni usměju. „Řekli mi, že k mému přijetí chybí dvě věci: magická výprava –“

Zamračí se. „Ale tu už jsi přece podnikla,“ namítne.

Pokrčím rameny. „Myslím, že můj zážitek z kempování v Yosemiteském parku jim nestačil.“

Sybil si podrážděně odfrkne. „Co víc ještě chtějí? Já jsem uvedla jednu z těch skupinových magických výprav, které tehdy nabízel Čarodějnický klub na Peel Academy,“ řekne a připomene mi naše středoškolská léta na internátu pro supernaturály. „Nejubožejší magická výprava, jaká může být.“

Po chvíli Sybil naváže: „Takže chtějí jinou magickou výpravu. Dobře, to se dá celkem snadno zařídit. Co dál?“

„Chtějí, abych našla svého familiára.“

„Cože?!“ Teď už vypadá skutečně pobouřeně. „Ale to přece není nutnost. Osobně znám hned pět čarodějek, které familiára nemají. Tyhle věci chtějí čas.“

Sybilin vlastní familiár ke mně nakloní hlavu, jako by se nad tím taky podívoval.

Stisknu rty a neřeknu to, co mi připadá očividné.

Coven mě nutí zdolávat tyhle hory proto, že komise jednoduše nevěří, že bych tady měla být.

Sybil mě chytí za ruku a stiskne ji. „Kašli na ně. Zvládneš to, Selene, já vím, že ano. Jsi čarodějka – dokážeš používat magii. Teď běž domů. Zapij to. A pak bude čas začít plánovat.“

Poslechnu Sybil a vrátím se do svého bytu v San Francisku. Ve skutečnosti to není nic víc než suterén přestavěný na garsonku, ale pro mě představuje můj osobní kousek ráje.

Zavřu dveře a opřu se o ně zády, přičemž zvažuju, jestli poslechnout Sybil ve druhém bodě, o kterém mluvila.

Něco za mými zády zašustí. Otočím se a uvidím na dveřích přilepený lísteček.

Zavolej Kyle a pořádně se omluv. (Ještě se na tebe zlobí, že jsi zapomněla na její narozeniny.) Taký kup jídlo.

Sakra. Vytáhnu z tašky svůj obří diář, přičemž na dně zacinká několik lahviček s kdoví čím.

Diář je nabobtnalý vloženými listy papíru a po stranách se ježí záplavou různobarevných lepíků. Zalistuju na prázdnou stránku, sejmu lísteček ze dveří a vložím ho dovnitř.

Tebou se budu zabývat později.

Požadavky pro přijetí do covenu jsou důležitější.

Projdu kolem knihovny, která přetéká podobnými zápisky a provizorními diáři. Zaplňuju je jeden za druhým, jako kdybych chroupala brambůrky. Tyhle deníky jsou moje paměť, každý pečlivě označený.

Na protější straně místnosti visí další nástěnná police, nacpaná doma vyrobenými, ručně psanými grimoáry, uspořádanými podle tématu.

Můj stůl a vůbec všechny rovné plochy jsou plné poznámkových bločků, zeď pokrývá podrobná mapa Sanfranciského zálivu a všechna místa, která jsou pro mě důležitá, jsem si na ní vyznačila a popsala – můj byt, moje práce, henbaneský coven a tak dál.

Myslela jsem to vážně, když jsem říkala, že bych pro Henbane byla přínosem. Čarodějnictví je mým posláním. Chci ho studovat. Chci v něm vynikat. Chci vyrazit do světa a dokázat něco velkého. A také to udělám – s pomocí covenu nebo bez ní, ujišťuju sama sebe. To ale nic nemění na tom, že se tam zoufale chci dostat.

Přejdu ke svému psacímu stolu a odložím vedle něj tašku, pak zamířím do kuchyně.

Než se pustím do práce, potřebuju šálek čaje.

Bohužel když dojdou ke skříňce, lepicí lísteček na ní hlásá:

Kup čaj – máš ráda ty luxusní bylinkové.

Krucinál.

Skříňku stejně otevřu – a opravdu tam žádný čaj není. Zato najdu láhev vína.

I na té se skví papírek s několika slovy, tentokrát však psanými odlišným rukopisem.

Pozdrav od víly zásobitelky!

<3 Sybil

U pekelných ohňů, já tu svoji zákeřnou kamarádku vážně miluju. Popadnu láhev a poděkuju Trojité bohyni, že má šroubovací uzávěr.

Otevřu víno hned v kuchyňském koutu a odnesu si ho k notebooku, přičemž cestou upíjím přímo z láhve.

Pravděpodobně není nejlepší zvyk pít o samotě, ale co už, budu to brát jako oslavu toho, že jsem se za sebe postavila a narvala nohu do dveří covenu.

Odložím láhev a vytáhnu zápisník, načež si znovu přečtu požadavky, které jsem si zapsala v Henbane.

Z druhého mi naskakuje vyrážka.

Najít familiára.

Zatímco přemýšlím, jak to mám sakra udělat, vypiju dobrou polovinu láhve. Není to tak, že bych se o to už nepokusila. Problém je v tom, že familiár není jen tak nějaké zvíře. Je to jeden konkrétní tvor, jehož duch rezonuje s vaším vlastním a doslova se na vás napojí. Familiáři prý nacházejí své čarodějky sami, ale mně se to zatím teda rozhodně nestalo a čím dál víc pochybuju, že k tomu v dohledné době dojde.

Dobře, číslo dvě teď nechme stranou. Dám si další doušek vína a ucítím první náznaky alkoholového opojení. Zaměřím se na druhý, nebo spíš první požadavek: magickou výpravu.

Každá čarodějka musí jednu takovou absolvovat. Myšlenkou je vyjít do přírody, propojit se se svou magií na hluboké, duchovní úrovni a pak svou zkušenost popsat v eseji. Teoreticky by to měl být život měnící zážitek, ale teď, když se z toho stala podmínka pro přijetí do covenu, jako by kouzlo vyčichlo a proměnilo se to v levnou komerční záležitost.

Ale co už... Chce coven, abych jim předložila vzrušující výpravu?

Tak ji taky dostane.

Otevru stránky letecké společnosti a přemýšlím, kam přesně bych měla zamířit. Jsem si jistá, že zásadní podmínkou pro magickou výpravu bude podle přijímací komise neobvyklá destinace.

Sibiř? Poušť Kalahari? Gobi? Mohla bych vyrazit na severní pól, projet se na narvalovi a tím to uzavřít.

Jenže jak si prohlížím mezinárodní lety, zjišťuju, že všechny jsou tak *zatraceně* drahé. Panebože. Kvůli jedné letence abych prodala ledvinu.

Ach, počkat. Pod malou záložkou najdu nabídku zlevněných letů.

Kliknu na ni.

Oklahoma City – to je... hmm. To by asi neprošlo, že ne?
Ne, asi ne.

Vyfiltruju si jen mezinárodní lety a začínám hledat znovu.

Reykjavík – nemají tam přírodní horké prameny? To by bylo fajn.

Benátky – no, nevím. *Zní* mi to magicky, ale ne v tom divokém, přírodním smyslu.

Londýn. Paříž. Athény.

Promnu si spánky. Všechny ty destinace jsou sice vzdálené, ale žádná nesplňuje to, co potřebuju.

Znovu si loknu vína. Možná dneska není ta správná noc.

Vyspím se na to a třeba mě něco napadne zítra.

„U levý kozy velký bohyně.“

Zírám na účtenku za *nevratné* letenky a *nevratnou* plavbu, kterou jsem si zarezervovala. Na Galapágy.

Teda, tleskám opilé Selene, že si vybrala destinaci, kterou bych opravdu chtěla navštívit.

Ale zároveň... na cos krucinál myslela, opilá Selene?

Plavba? Jak jsme to vůbec mohly zaplatit?

Jeden pohled na mou kreditní kartu mi jasně ukazuje, že jsme to ve skutečnosti nezaplatily. Opilá Selene prostě rozhodla, že střízlivá Selene si s tím nějak poradí.

Strávím dobrých deset minut tím, že se snažím nepropadnout panice. Pravděpodobně budu brát přesčasy až do skonání světa, abych to splatila. Nebo bych si mohla najít nějaký magický vedlejšák. Ty mi pomáhaly pokrýt účty minulý rok, když příjmy z práce v restauraci nestačily.

Znovu si projdu itinerář cesty.

Takže tohle se stane, když si v opilosti zabukuju magickou výpravu.

Bude to v pořádku – poletím do Ekvádoru, nastoupím na loď, pořádně si užiju plavbu, přitom se budu zuby nehty snažit

navázat spojení s nějakým tvorem – *jakýmkoli* tvorem – ochotným stát se mým familiárem, a pak se vrátím domů, kde covenu předložím svou magickou výpravu a předvedu nově získané zvířecí alter ego. A bude vymalováno.

Všechny informace si zapíšu do deníku a vydechnu.

Jižní Ameriko, už se řítím!

KAPITOLA 3

DÍVÁM SE Z OKÉNKA letadla na hutnou masu mraků táhnoucí se do nekonečna. Když už jsem teď skutečně ve vzduchu a na cestě, začíná mi to celé docházet a nastupuje vzrušení.

Letím na *Galapágy*. Nechme výdaje za cestu a magickou výpravu stranou – tyhle z velké části neobydlené ostrovy mám už nějakou dobu na svém seznamu přání.

Když už se mi pohled na mraky, další mraky a – já, hele – znovu mraky omrzí, nechám myšlenky bloudit, až se dostanu zpátky k době, kdy jsem se stala čarodějkou.

Před více než třemi lety, krátce poté co jsem začala navštěvovat Peel Academy, internátní školu pro supernaturály, jsem – jako každý nový student – prošla iniciačním obřadem: Probuzením. Pro nadpřirozené bytosti je to prastará tradice, která přiměje naše dosud spící schopnosti, aby se projevilily navenek.

Všichni jsme tehdy dostali napít hořkosladkého nápoje, lektvaru, který měl za úkol probudit naše magické síly. Tehdy jsem v sobě poprvé pocítila magii – a taky se dozvěděla o ceně, kterou si žádá.

Obrátím pozornost zpět ke knize v mém klíně – *Multifunkční magie: Ingredience a rýmy pro použití v každodenním kouzlení*.

Protože moje mysl a paměť nepracuje vždy spolehlivě, mám to, čemu s oblibou říkám *adaptivní magie*. Což je vlastně jen vznešené pojmenování pro to, že tak nějak vycítím, co je potřeba dělat, a pak improvizuju. Nechci se chlubit, ale úspěšnost mého postupu se pohybuje kolem dvaasedesáti procent.

Upřímně, je to lepší než nic.

Doufám ale, že čím víc budu studovat a učit se, tím víc budu smět ubrat ve využití svých vrozených schopností a čerpat z podpůrných prostředků, jako jsou lunární fáze, krystaly, magické ingredience a zaklínadla. A zároveň věřím, že čím víc vědomostí si uložím do mysli, tím těžší pro mou moc bude je úplně vymazat.

Císařovno...

Zarazím se, koutky rtů se mi stáhnou a zamračím se.

Skutečně jsem právě něco zaslechla?

Zamrazí mě, když mi po pokožce přeběhne záchvěv čísi magie.

Pojď... ke... mně...

Odložím pero.

Dobře, co to kruci bylo?

Rozhlédnu se, jestli si toho všiml i někdo jiný. Většina ostatních cestujících spí nebo sleduje obrazovky před sebou. Vtom ale zahlédnu proužek indigové magie, jak se vine uličkou.

Někdo tu snad čaruje?

CÍSAŘOVNO!

Letadlo sebou škubne ve stejnou chvíli, kdy se temně modrá magie vrhne směrem ke mně. Její mlhavé cáry se mi začnou ovíjet kolem nohou, odkud stoupají k pasu. Při pohledu na tmavé prameny sunoucí se po mém těle stále výš musím potlačit výkřik.

Krátce se rozhlédnu po lidech kolem sebe, ale i když zaznamenám několik znepokojených pohledů, nikdo jiný jako by neviděl magii způsobující ten rozruch ani to, že se drží jen mě.

Instinktivně ji zkusím odstrčit, což je ovšem naprosto hloupé: magie je pomíjivá jako kouř a mé ruce jí bez odporu proudou. Muž na vedlejším sedadle se na mě podívá s povytaženým obočím.

Lidé bez magického nadání nedokážou vidět moc tak, jako to umějí třeba čarodějky. Jsem si jistá, že vypadám směšně, když plácám rukama do prázdna.

Než stihnu vymyslet nějaké vysvětlení, magie, která mě svírá, prudce škubne směrem *dolů* a letadlo se znovu zhoupne. Přísahám, že to působí, jako by se nás snažila strhnout z oblohy.

Letadlo se vychýlí doprava a kniha mi spadne z klína. Nevidím, kam zmizela; oblak modré magie ji před mýma očima účinně skryje.

Nad hlavami se nám rozsvítí nápis „Připoutejte se“. Palubní interkom zapraská a ožije. „Vážení cestující...“ začne letuška.

Pojď ke mně!

Přitisknu si dlaně na uši, když hlášení přehluší dunivý mužský hlas. Nedokážu říct, jestli vychází z mé hlavy, nebo zvenku, ale připadá mi, že je všude, ale především cítím silné nutkání podlehnout jeho požadavkům. A navíc ta modrá magie po celou dobu šplhá vzhůru po mém trupu.

Světla zablikají a mně se sevře žaludek, když letadlo náhle ztratí výšku. Ozývají se první výkřiky.

„Dostali jsme se do mírných turbulencí,“ pokračuje letuška a svá uklidňující slova následně překládá i do španělštiny a portugalštiny. Mám dojem, jako by obloha venku tmavla. „Prosíme, zůstaňte na svých místech. Za chvíli opět budeme přijímat objednávky nápojů...“

Znovu pohlédnu z okénka, ale bílé mraky už za ním nevidím. Místo nich se k letadlu zvenku tisknou chuchvalce indigové magie.

Císařovno, vyslyš mé volání!

Možná to způsobila panika, a možná zvláštní sevření, v němž mě ta cizí magie drží, ale než si vůbec pořádně uvědo-

mím, co dělám, mám rozepnutý bezpečnostní pás a stojím na nohou.

S roztržitě zamumlanou omluvou se prosmýknu kolem svých sousedů do uličky. Vířící indigový oblak mě doprovází.

Všimnu si, že temně modrá magie se dovnitř valí ventilačními otvory a prosakuje i ze samotných stěn. Rychle zaplňuje kabinu.

„Hej!“ vyhrkne jedna z letušek, když si mě všimne. „Vraťte se zpátky na své –“

Má královno!

Zalapám po dechu a přitisknu si ruku na čelo. Letadlo se s trhnutím propadne. Narazím do blízkého sedadla a zároveň cítím, jak se kolem mě obtáčí magické pramínky.

Narovnám se, srdce mi divoce buší, a náhle naprosto jasně vím, o co jde.

Tohle je magický útok.

Pohledem přelétnu prostor letadla i všechny cestující, bez ohledu na letušku, která na mě pořád křičí, ať si zase sednu. Nedokážu říct, jestli je útočník uvnitř, nebo někde na zemi, ale nemyslím si, že bych měla čas viníka najít a vypořádat se s ním.

Letadlo stále nevyrovnalo výšku; pořád prudce klesáme, v žaludku mě lechtá nepříjemný pocit beztlíže.

Útočící magie je všude a s každou vteřinou sílí. Vypadá jako indigový mrak, jehož mohutné chuchvalce zatemňují kabinu. Nikdo jiný si toho zřejmě nevšímá, což znamená, že jsem na palubě nejspíš jednou z mála osob s nadpřirozenými schopnostmi – a možná jediná, kdo má možnost to zastavit.

Ignoruju letušku, která na mě pořád volá, a soustředím se na vlastní moc, nechávám ji vystoupat k povrchu. Cítím ji těsně pod kůží, zevnitř na ni tlačí a napíná ji, a já s nervózně bušícím srdcem polknu. Miluju svou magii, vychutnávám si svobodu a sílu, které mi dává, ale vždy je v tom bodnutí děsu – vědomí, že pokaždé když ji použiju, přijdu o vzpomínky – a já si nemůžu vybrat, které to budou.

Nemám žádné magické ingredience, které by mohly tuhle cenu zmírnit – nic než samotné zaklínadlo. Z nějakého důvodu mají kouzla ráda rytmus rýmů.

„Vyzývám tě, sílo moje,“ předříkávám se zavřenýma očima, zatímco soustředím svou moc. „Odráž útok, vyžeň nepřítele.“

Když magii uvolním, otevřu oči. Vytryskne mi z dlaně, svým světle oranžovým odstínem se podobá mrakům při západu slunce, a tenhle dojem se jen umocní, když se setká s temně modrou silou – střet dvou protikladných mocí připomíná den ustupující noci.

Moje magie nejprve vypáčí mé tělo ze zajetí útočící síly a následně ji začne vytlačovat z kabiny. Daří se jí to, pomalu, ale jistě. Nakonec sleduju, jak poslední tmavomodrá vlákna vyklouznou ven ventilačními otvory a spárami kolem oken.

Jakmile zmizí, rozechvěle se nadechnu. Zakolísám, když pilot konečně vyrovná letadlo. Ostatním cestujícím kolem mě se viditelně uleví. Pak zatnu zuby, když ucítím drobné škusnutí v hlavě. Je to jediné znamení, že jsem právě přišla o nějakou vzpomínku.

„... říkala jsem, vraťte se na své místo!“ dolehne ke mně pronikavý hlas letušky. Šermuje přede mnou ukazovákem a probodává mě pohledem, který mě má, myslím, vyděsit.

Na to už je pozdě. Já už vyděšená jsem.

Nad hlavou mi zachrchlá interkom.

„Omlouváme se, vážení.“ Pilot se zasměje. „Jen místní turbulence. Vypadá to –“

Má královno... cítil jsem tě...

Moje magie dosud přetrvává ve vzduchu. Zatímco sleduju její lehký třpyt, ta zákeřná indigová začne znovu prosakovat do kabiny.

„Ne,“ hlesnu tiše.

Když se znovu dotkne té mé, je ten kontakt jemný jako pohlazení. Přísahám, že zaslechnu tichý, nehmotný smích.

Ano, má královno, tady jsi.

Během několika vteřin se modrá proplete s oranžovou, splynou spolu do barvy modřiny.

Jak dlouho jsem tě hledal.

Co je to sakra za hlas?

Ted' vyslyš mé volání, císařovno, a POJĎ KE MNĚ.

Letadlo sebou trhne a pak se začne znovu propadat. Tohle už nepůsobí jako lehké turbulence; tohle působí, jako by piloti ztratili nad strojem kontrolu.

Lidé opět křičí a neodbytná letuška ode mě na okamžik odvrátí zrak, aby mohla pasažérům poskytnout bezpečnostní pokyny.

Využiju jejího rozptýlení a vyrazím uličkou dopředu, narážím přitom do sedadel po stranách, jak sebou letadlo hází. Ještě jsem si přesně neujasnila, co udělám, ale to už se ženu první třídou...

Ať už stojím proti komukoli, jeho magie je silnější než ta moje. Nemůžu doufat, že útok zastavím. To nejlepší, co bych mohla dokázat, je zmírnit ho. Pokud se někdo skutečně snaží letadlo strhnout na zem, pak se můžu jen pokusit pomoci s jeho přistáním.

Poddej se tomu... nám...

Cizí magie na mě dotírá, jako by se snažila dostat se mi pod kůži. Jako by chtěla, abych ji vdechla, aby mi byla co nejbliž. Je to nepříjemný, zneklidňující zážitek, a přesto je v ní něco, co oslovuje mé smysly.

Další členové palubní posádky na mě křičí a požadují, abych se otočila a vrátila se na sedadlo. Zatím se mě nikdo nepokusil fyzicky zadržet, nejspíš díky tomu, že musí svou pozornost dělit mezi mě, ostatní cestující a nebezpečné podmínky v kabině, které téměř znemožňují pohyb. Čím víc však postupuju k přední části letadla, tím víc sílí panika v jejich hlasech. Teprve když se ocitnu před kokpitem, pokusí se jeden ze stevardů zablokovat mi cestu. Myslím, že by neváhal srazit mě na zem.

„Ať je na mě ten muž krátký,“ odříkávám zaklínadlo s dlaní namířenou jeho směrem. „Bud' mou rukou, strč ho zpátky.“

Magie vyšlehne, stevard zakolísá, ztratí rovnováhu a spadne do klína pasažéra sedícího vedle uličky. V zádech cítím vyděšené pohledy a koutkem oka zaznamenám, jak se několik cestujících zvedne ze sedadel, zjevně předpokládají, že mám zlé úmysly. Vyšlu k nim svou moc, která tyhle pomýlené hrdiny zatlačí zpět na místa.

Tady jsou ve hře mocnější a děsivější síly než jedna mladá čarodějka.

Pojď, moje královno. Nikdy jsme neměli být rozděleni.

Hlas je jako samet a láká mě, abych se mu poddala. Až se mi zadrhává dech v plicích.

Přinutím se pokračovat dál směrem k zamčeným dveřím kokpitu.

Natáhnu ruku a ani se neobtěžuju nějakým úderným zaklínadlem. „Otevřít.“ Magie se vyřine, rozbije zámek a dveře se rozletí dokořán.

Pojď ke mně, císařovno.

Téměř se zřítím do nejrůznějších přepínačů a tlačítek na palubní desce, když indigová magie znovu škubne letadlem. Jeden z dvojice pilotů – vlastně je to žena – po mně střílí pohledem.

„Co to –?“ vyhrkne překvapeně.

Druhý pilot vyštěkne: „Odejděte odsud. Hned.“

Pořád za sebou slyším příkazy palubního personálu, abych se vrátila na své místo.

Narovnám se a zvednu ruku ke dveřím. „Zavřít.“

Dveře se poslušně zabouchnou, zámek zacvakne a oddělí nás od zbytku kabiny.

Pilot zatěká pohledem mezi mnou a dveřmi, které se zavřely zdánlivě samy od sebe. Oči se mu nevěřicně rozšíří, a možná v nich vidím i náznak strachu.

„Někdo se nás snaží dostat z oblohy,“ řeknu, jako by to snad mohlo nějak vysvětlit kouzlo, jehož byli právě svědky.

Jako by chtělo má slova potvrdit, letadlo se prudce otřese. Nečekaný pohyb mě vymrští dopředu, jen tak tak se mi podaří zachytit se pilotova sedadla.

„Jsem tady, abych vám pomohla s letadlem přistát,“ dodám, když znovu stojím pevně na nohách.

Žena se zasměje a je to zvuk přetékající skepsí. Upřímně, nejspíš bych reagovala stejně, kdybych byla na jejím místě a na palubní desku mi spadlo nějaké mladé třeštidlo, které by tvrdilo, že mi pomůže...

Pojď ke mně... císařovno... šeptá mi do ucha přízračný hlas a zároveň jako by mě hladil po kůži, až se mi zježí chloupky na pažích. Je na něm cosi zvrhle přitažlivého.

„Poslyšte, je mi jedno, jak moc jste oba nepochybně zkušený – tady máte co dělat se silami, které jsou mimo vaše chápání, a bez mé pomoci s tím letadlem nepřistanete.“

Ráda bych tvrdila, že na ně moje slova měla nějaký vliv, ale pravda je taková, že oba se už zase věnují řízení letadla, přičemž žena svému kolegovi právě říká o nějakém postupu, který by mohl fungovat.

Jasně.

Zavřu oči a zhluboka se nadechnu, abych se zklidnila a mohla se soustředit na svou magii.

„K mé bolesti bez ohledu, svou mocí letadlo teď k zemi vedu.“ Odříkávám veršík znovu a znovu, zatímco plamen síly v mém nitru narůstá, až nakonec vytryskne ven.

Když otevřu oči, vidím, jak rozhání temně modrou magii, která mi dosud zastiňovala výhled z předního okna. Málem vykřiknu, kdy uvidím, kam se řítíme. Před námi se rozprostírají zvlněné svahy hor a zelené moře stromů a s každou vteřinou jsou blíž a blíž.

Ó, velká bohyně, my tady umřeme.

Zhluboka se nadechnu a odeženu tu zákeřnou myšlenku.

Jen musím pilotům pomoci s letadlem přistát. Není to nemožné.

Znovu zaměřím pozornost na svou magii, nechávám ji ze sebe proudit a dál opakuju zaklínadlo.

Moje síla opustí kokpit a vklouzne pod břicho letadla. Nevidím, co dělá, ale matně vnímám, jak zespodu tlačí na hladký kovový trup letounu. A pak se zavlní, jako by se měnila v proud vzduchu, který nás nadnáší. Sakra, možná se jím opravdu stala.

Napíná se a snaží se změnit úhel klesání letadla.

Nestačí to! Nestačí to!

Zatnu zuby, v hlavě mi pulzuje námahou.

„Vyzývám magii všemocnou, chraň nás i letadlo silou svou.“
Zesiluju hlas, motory řvou a z kabiny k nám tlumeně doléhají výkřiky pasažérů.

S každým opakováním ze mě prýští další a další magie. Ta indigová je tu pořád, ale místo aby bojovala s mou vlastní o nadvládu, propojí se s ní.

Jakmile se tak stane, ucítím, že se příd' letadla nepatrně zvedne. Jen o kousíček. A pak ještě o trochu víc.

Piloti chrlí rychlé povely – jeden ke druhému a pak zřejmě i k někomu, s nímž jsou ve spojení skrze vysílačku. Možná to všechno dopadne dobře, možná –

„Mayday! Mayday! Mayday! Narazíme!“

Do prdele.

Koruny stromů jsou čím dál větší.

Nutím svou magii, aby letadlo srovnala. S podporou té cizí moci to konečně funguje. Jen možná ne dost rychle.

Vykřiknu námahou.

Císařovno, cítím, jak se přibližuješ.

Čumák letadla se pomalu, pomaloučku zvedá.

„Hele, hele!“ vyhrkne pilot a s úžasem shlíží na knipl, který na okamžik pustí z rukou. Letadlo dál stoupá, i když ho neřídí. „Co to kurva –?“

Ohlédne se po mně, já jsem však příliš zaměstnaná odříkáváním zaklínadel a usměrňováním síly, než abych mu pohled oplatila.

„Matte, chyt' ten zatracený knipl a pomoz mi s tím krámem přistát!“ zařve na něj pilotka.

Muž znovu sáhne po páce, porost pod námi se však stále přibližuje. Rozeznávám listí na stromech a třpyt dešťových kapek.

Děje se to příliš rychle a já nejsem připoutaná – dokonce ani nesesdím na sedačce. Není nic, co by zabránilo, aby mě náraz vymrštil oknem ven z kokpitu.

V reakci na tu myšlenku se kolem mě moje magie ovine a ukotví mě na místě. Nejsem si jistá, že to k něčemu vůbec bude. O vteřinu později se však objeví i ta cizí, útočící magie a obalí mě jako tmavě modrý kokon. Působí to podivně ochranným dojmem.

Vím, že havarujeme. Pohled z okna to říká naprosto jasně, ale přesto ze sebe v posledním zoufalém pokusu o záchranu vymačkám ještě víc moci. Mám pocit, že mi z té námahy snad praskne hlava, a ani si nedovolím pomyslet na množství vzpomínek, které moje magie právě teď rozpouští.

Z porostu pod námi se zvedne hejno ptáků, kteří se rozprchnou všemi směry. Mlžná džungle už je nadosah.

„Připravte se!“ vykřikne pilot.

Letadlo narazí do první větve. Ozve se ohavné zapraštění a pak –

Křách, křup, křách –

Dřevo se tříští a kov skřípe, jak letadlo spodkem trupu drhne o vrcholky stromů. Nadskakujeme a mě před pádem chrání jen moje magie a ta cizí síla.

Předek letadla se propadne a potom –

ŘACH!

Navzdory magii, která mě poutá na místě, mne gravitace vrhne vpřed na tu zatracenou palubní desku a pak svět potemní.

KAPITOLA 4

„... ALE MYSLEL jsem, že se násilím dostala do kokpitu...”

„... přísahám bohu, že mi pomáhala navádět letadlo...”

„... neměla zapnutý bezpečnostní pás...”

„Nevypadá, že by se zranila...”

Zamrkám a otevřu oči. Sklání se nade mnou několik zne-
pokojeně se tvářících lidí, ale nikoho z nich nepoznávám. Je-
den má na sobě uniformu pilota. Ostatní zřejmě patří k pa-
lubnímu personálu.

Piloti? Letušky? Co se sakra děje?

Zamračím se a tčkám pohledem z jedné osoby na druhou.
Vzdáleně ke mně doléhá tiché bubnování deště a tlumený
šum mnoha hlasů.

Zhluboka se nadechnu; i ten nepatrný pohyb způsobí, že
mi začne ostře tepat v hlavě.

Tu bolest znám –

A znám i zmatek, který ji doprovází.

Do háje. Musela jsem použít magii – nejspíš hodně, soudě
podle té migrény.

Zhluboka se nadechnu a v duchu si projdu seznam základ-
ních skutečností.

Jmenuju se Selene Bowersová.

Je mi dvacet let.

Vyrostla jsem v Santa Cruz v Kalifornii.

Moji rodiče jsou Olivia a Benjamin Bowersovi.

Žiju. Jsem v pořádku.

Lidé shromáždění kolem mě začnou zahrnovat otázkami. Vyberu si jednu osobu a snažím se na ni soustředit. „Cože?“ vyhrknu omámeně.

„Bolí vás něco?“

Znovu se zamračím a pak se váhavě dotknu spánku. „Hlava,“ řeknu chraplavě. Bolí mě tak trochu téměř všechno a oblečení mi vlhne od něčeho, na čem ležím, ale to jsou jen drobné nepříjemnosti. I ta bolest hlavy jednou zmizí.

„Co se děje?“ zamumlám.

„Přežila jste leteckou havárii,“ pronese jedna z letušek.

„Co?“ Posadím se, bohužel však příliš rychle a přitisknu si ruku k čelu, protože mnou projede vlna závratě.

Někdo na nás zaútočil pomocí magie – chtěl naše letadlo stáhnout z oblohy – snažila jsem se tomu zabránit.

Zprudka nasaju vzduch, když se mi to všechno náhle vynoří z paměti. Jenže ten potrhaný, mlhavý obraz v mé mysli působí spíš jako sen než jako skutečný prožitek, a když se pokouším rozpomenout na další detaily, jako by se rozpádaly.

Rozhlédnu se po shromážděném davu; a potom se zaměřím na naše okolí.

Neubráním se překvapenému zájknutí, když můj pohled padne na trup obrovského letadla, které spočívá na koberci polámané vegetace. Náraz z něj serval část vnějšího pláště a utrhł kus křídla.

„Já... jsem to přežila?“ vydechnu nevěřičně.

„Všichni jsme to přežili,“ opraví mě pilot. Dívá se na mě tak, jako by ho na jazyku svrběly tisíce otázek. „Jeden každý z nás.“

Dál zírám na zdemolované letadlo a snažím se to celé pochopit.

Naše letadlo havarovalo. *Opravdu* havarovalo. A my jsme to všichni přežili.

A já k tomu nějakým způsobem přispěla. Můj zmatek a pulzující bolest hlavy jsou toho dostatečným důkazem.

Bohužel si z toho zážitku moc nepamatuju.

Až na... až na...

Moje císařovno...

Dech se mi zadrhne v hrdle.

Vzpomínám si na ten vemlouvavý mužský hlas. Já – já ho slyšela v letadle. Aspoň si to myslím, ačkoli nedokážu říct, jakou roli sehrál.

Ze snahy poskládat si mozaiku střípků dohromady mě hlava začne bolet ještě víc. V touze zmírnit mučivé tepání si přitisknu prsty ke spánkům.

„Doktor obchází zraněné,“ řekne pilot a přitáhne tím mou pozornost zpátky k sobě. „Vydržíte tady sedět a počkat?“

Polknu a přikývnu.

Poplácá mě po noze, vstane a odejde – dělat, já nevím, cokoli, co tak piloti dělávají, když nouzově přistanou. Jen mi ještě věnuje přes rameno poslední pohled. V jeho očích se zračí velký otazník. Musel něco vidět nebo slyšet, něco divného, a teď by se na to chtěl zeptat.

Jsem vděčná, že si nepamatuju to, co on. Nemám ponětí, jak bych svou magii vysvětlila.

Zatímco se snažím zorientovat, jedna z letušek vytáhne aspirin a malou lahvičku s vodou. Oboje mi podá a i ona mi přitom věnuje zvláštní pohled, jenže ten její je méně zvědavý, zato spíš... rozmrzelý. Vypadá to, že se mezi námi udála nějaká nepříjemná scéna, což mě znovu donutí přemýšlet nad tím, co přesně se v tom letadle odehrálo těsně předtím, než došlo k havárii.

Jakmile spolknou prášek a ujistím se, že jsem skutečně v pořádku, žena i ostatní letušky a stevardi odejdou. Sleduju, jak míří k dalším pasažérům. Někteří sedí, jiní leží na zemi. Jsou

jich desítky – možná stovky. Jsou zmatení, pláčou, další se navzájem objímají nebo jen nepřítomně zírají před sebe.

Odpoutám od nich pohled a nechám ho bloudit po okolí. Hustě rostoucí stromy se tyčí do výšky a blokuji většinu slunečního světla. Lesní půdu mezi kmeny si přivlastnily keře, vtěsnaly se do každého dostupného zákoutí a skuliny. Země je mokrá, rostliny jsou mokré a díky vytrvalému bubnování deště jako by byl mokrý i samotný vzduch.

V dálce se ozve podivné, táhlé houkání. Slyším taky bezpočet ptačích hlasů a ještě mnoho slabších, tišších zvuků, které musí patřit žábám, hmyzu nebo dalším živočichům, kteří tohle místo obývají.

Takže jsme havarovali kdovíkde v deštném pralese, což je poněkud znepokojivé, když si uvědomím, že kolem nás jsou nejspíš stovky čtverečních kilometrů divočiny.

Jak dlouho potrvá, než nás někdo najde?

Připadá mi, jako by džungle kolem potemněla v souladu s mými myšlenkami. Sáhnu si na hlavu a přemýšlím, jestli jsem kromě ztráty paměti neutrpěla třeba otřes mozku. Teprve když spatřím, jak se mezi stromy vine pás tmavě modré magie, uvědomím si, že nejde o představu způsobenou traumatem.

Pohled na magii uprostřed pralesa by mě měl vyděsit; rozhodně působí hrozivě, když vidím, jak se jako indigový dým plíží mezi stromy. Přesto však něco ve mně probouzí, něco je přímo tady, na okraji mé mysli –

Císařovno...

Naskočí mi husí kůže. Zase ten hlas!

Pojď za mnou...

Bez přemýšlení se postavím na nohy. Slyšela jsem o sirénách, které lákají lidi na smrt; musí to být stejný pocit. Na volání toho hlasu odpovídá cosi přímo v mé krvi. Nevím, co ode mě chce ani zda hodlá ublížit ostatním pasažérům, ale cítím naléhavou potřebu poslechnout a jít za ním.

A tak to udělám. Než mě přijde zkontrolovat lékař nebo kdokoli jiný z posádky, vklouznu mezi stromy a nechám stíny deštného pralesa, aby mě pohltily.

Nemám tušení, jak dlouho jdu ani jak daleko od letadla už můžu být. Jako omámená se nechávám vést vpřed stuhou temně modré magie a přerušovaným voláním toho hlasu.

Jedna má část si téměř trýznivě uvědomuje, že následovat podivné hlasy a neznámou moc je fakt špatný nápad, jenže pak je tu jiná část, která se nechala vábením téhle magie zcela zajmout.

Přejeďu prsty po voskovitém listu a skloním se pod větví ověncenou liánami, přičemž odeženu tvora, který mi bzučí kolem hlavy. V džungli nejsem ani den a už teď dokážu říct, že tu žijí ty nejděsivější druhy hmyzu na světě, o tom jsem naprosto přesvědčená. Viděla jsem alespoň jednoho pavouka velké ho jako miska na salát a ani ne před pěti minutami kolem mě prosvištěl brouk s křídly o rozpětí dlaně.

Otřu si pot z čela.

Můj výlet se úplně podělal, ale hej, co se týká samotné magické výpravy, dostává se mi *kompletního* zážitku.

Ohlédnu se přes rameno a ne poprvé mě napadne, jak se mi podaří najít cestu zpátky k místu havárie. Nevyhnutelně budu muset použít další magii. Předpokládala jsem, že budu temně modrou sílu následovat asi tak dvacet kroků nebo tak nějak, než narazím na tajemnou bytost, která za ní stojí, ale to se nestalo.

Dlouhý pochod mi nicméně dopřává spoustu času na přemýšlení – konkrétně o čerstvě ztracených vzpomínkách. Neexistuje způsob, jak bych mohla zjistit, které z nich nebo kolik jich shořelo spolu s kouzlem. To vědomí je tísnivé – protože jsem mohla přijít o něco zásadního, nádherného nebo důležitého, a nikdy se to už nedozvím. Na druhou stranu, když nevím, co jsem ztratila, těžko to můžu oplakávat.

Z myšlenek mě vytrhne mravenčení, když mi po kůži přeběhne dotek magie. Nejprve si pomyslím, že je to ta samá, která mě volá – jen se teď ozvala, no, *hlasitěji*.

Jenže v nitru přesto vycítím nějaký rozdíl. Zastavím se a pak ji najednou spatřím přímo před sebou. Na rozdíl od indigové moci, za níž jsem se vydala – a která se i teď vznáší nade mnou – tahle nová vypadá jinak: jako třpytící se duha tvořená prachovými částčkami, které se vznášejí ve vzduchu. A zatímco na ni zírám, částčky se začnou spojovat a houstnout.

Má královno...

Nutkání v těch slovech mě málem znovu přiměje k pohybu, ale nedokážu odtrhnout pohled od duhového oblaku před sebou. Potom však koutkem oka zaznamenám pohyb a podívám se tím směrem právě ve chvíli, kdy se od stromu přede mnou odlepí temný stín a vrhne se na mě.

Nemám čas se pohnout ani vykřiknout. Narazí mi do hrudi, srazí mě k zemi a přimáčkne mě k ní svou vahou.

Nemůžu dýchat.

Na hrudníku mi spočívá dvojice obrovských černých tlap, které mě drží na místě. Stoupám pohledem vzhůru po hebké černé srsti, která pokrývá přední končetiny zvířete a jeho hrud'. Na okamžik moji pozornost upoutají děsivé špičáky toho tvora, načež se mé oči zvednou úplně a setkají se s jantarově zeleným pohledem pantera.